

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Σε μιὰ δίκη επί διαζυγίῳ ὁ πρόεδρος λέει στὸν ἐναγόμενο σύζυγο.

— Ἡ γυναίκα σας παραπονείται ὅτι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους δὲν τῆς ἐμιλήσατε καθόλου. Δὲν τῆς εἶπατε οὔτε μιὰ λέξι. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ὁ σύζυγος :

— Μάλιστα κύριε πρόεδρε. Τί ἤθελατε νὰ κάμω ; Μιλοῦσα διαρκῶς. Δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ τῆ διακόψω !...

Ἡ σηνὴ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

Ἐνας ἐπαρχιώτης τρεῖς ἡμέρες τώρα πού κοιμάται στὸ ξενοδοχεῖο ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια ὅταν βγάξῃ τὰ παπούτσια του νὰ τὰ πετάῃ μακριὰ στὸ πάτωμα καὶ αὐτοὶ οἱ δυνατοὶ χτύποι ἀνησυχῶν ἕναν ἄλλο πού κοιμάται στὸ διπλάνο δωμάτιο, καὶ πού εἶνε καρδιακὸς μὲ παλιμοὺς δυνατούς σὲ κάθε αἰφνῆδιο κρότο. Ὁ καρδιακὸς παραπονείται στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου κ' ἔχεινος τὸ μεταβιβάζει στὸν ἐπαρχιώτη.

— Ἐννοια σας θὰ προσέχω. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, λέει αὐτός.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ ἐπαρχιώτης τὸ ἔβγασε καὶ μὲ τὴν κακὴ συνήθεια πού εἶχε πεταῖ τὸ παπούτσι πού ἔβγαλε πρῶτο στὸ πάτωμα. Ντοὐπ ! Ὁ κρότος ὅμως τοῦ θυμίζει αὐτὸ πού τοῦ εἶπε ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὅταν ἔβγαλε καὶ τὸ δεύτερο παπούτσι ἐπρόσεξε. Τὸ ἀκούμπησε σιγά σιγά χάμω χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ἐπειτα ἔπεσε καὶ σὲ λίγο ἐβυθίσθη σὲ βαθύτατο ὕπνο. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἐγύπνησε δυνατὰ ἢ πόρτα τοῦ δωματίου του. Ὁ ἄνθρωπος ἔτρεξε νὰ ἰδῆ ποιὸς εἶνε. Ἦταν ὁ κύριος τοῦ διπλανοῦ δωματίου.

— Θὰ βγάλτε ἐπὶ τέλους τοῦ εἶπε καὶ τὸ ἄλλο σας παπούτσι νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ ; Δυὸ ὥρες τώρα περμένω νὰ τὸ ἀκούσω νὰ πέσῃ γιὰ νὰ ἠχυχάσω !...

Τίποτε δὲν εἶνε περισσότερο ἐνοχλητικὸ στὸ μελόδραμα ἀπὸ τὸ νὰ κάθεται κανεὶς κοντὰ σὲ κάποιον πού τοῦ ἀρέσῃ νὰ συνοδεύῃ τὸ τραγοῦδι τὸν τεσσάρω ἢ τὴν πρῶτα — ντόνα.

Σε μιὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες παραστάσεις τοῦ μελοδράματος ὁ κ. Α. Φ. εἶχε ἐννευρισθῆ ἀπὸ τὸν γείτονα του ἕνα νεόπλουτο πού γιὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἔξρει τὸ ἔργο σιγοτραγουδοῦσε ταυτοχρόνως μὲ τοὺς ἀρτίστες.

Ὁ κ. Α. Φ. ἔβγασε ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονή του καὶ ἀρχισε νὰ βρίζῃ.

— Βλάκα, ἀρδέστατε, μαϊμού. Δὲν μὰς ἀφήνῃς ν' ἀκούσουμε.

Ὁ νεόπλουτος τὸν ἀκούσε καὶ γύρισε παραγμένος.

— Μὲ μένα τάχετε, κύριε.

— Καθόλου, φίλε μου. Βρίζω αὐτὸ τὸ ζῶον τὸ βαρύντονο πού μ' ἐμποδίζει νὰ σὰς ἀκούσω !...

Κατεψυγμένους

κοντὰ στὴν ἀγαπημένην του Ἀδέλα, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ἐργάζεται πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὀκοποῦ του. Ὀνειρευτόνα ἕνα μέλλον γεμάτο δόξα καὶ ἢ ἐλπίδες του δὲν διεψεύσθησαν...

Ἡ Ἀδέλα ὑπῆρξε γιὰ τὸν Οὐγκώ ἢ μόνη γυναίκα πού ἀγάπησε στὸν κόσμο. Μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του ὠμολογοῦσε πὼς ἦταν ἢ μόνη ψυχὴ πού τὸν κατάλαβε στὸν κόσμο καὶ ἢ μόνη σύντροφος πού παρακολουθοῦσε καὶ ἐνίσχυε μὲ τὴν ἀγάπῃ τῆς, ὅλο τὸν μεγάλο του ἀγῶνα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

Τὴν πρώτην του ποιητικὴν συλλογὴν «Ὁδῆ» τὴν ἀφιέρωσε στὴν Ἀδέλα μὲ τὴν ὅποιαν ἦταν ἀκόμη τότε ἀρραβωνιασμένος :

«Στὴν ἀγαπημένην μου Ἀδέλα, στὸν Ἄγγελο αὐτὸ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς μου.»

Στὰ 1823, ἕναν χρόνον μετὰ τὸν γάμου τους, μιὰ φορικτὴ συμφορὰ χτύπησε τὸ ζεῦγος Οὐγκώ. Τοὺς πέθανε τὸ πρῶτο τὸς παιδάκι ἡλικίας τριῶν μηνῶν. Καὶ λίγο ἀργότερα ὁ θάνατος τοὺς ἄρπαξε καὶ τὸ δεύτερο μικρὸ τους, τὸ κοριτσάκι τους, τὴν Λεοπολδίνα, πού πέθανε κ' αὐτὴ λίγους μῆνες ὄψωρα ἀπὸ τὴν γέννησί τῆς.

Στὴν μνήμη τῆς μικρῆς Λεοπολδίνας του, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἀφιέρωσε τίς πρῶτες καὶ συγκινητικὰς σελίδες του. Ἔως τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του, ὅταν γέρος πιά καὶ ἐνδοξος, ξαναφανεροῦσε κάποτε τὸ νοῦ του στὸ παρελθόν, δάκρυζε στὴν ἀνάμνησιν τῶν μικρῶν του ἀγγέλων πού τόσο σκληρὰ τοῦ ἄρπαξε ὁ θάνατος !...

Ἡ ζῆση τῶν δυὸ συζύγων ἐξηκολούθησε ἕως τὰ τελευταία τους χρόνια, ἡσυχὴ κ' εὐτυχισμένη, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπῃ καὶ τὴν ἴδια ἀφοσίωσιν.

«Εἶνε ἀλήθεια, γράφει κάποιος φίλος τοῦ Οὐγκώ, ὁ κ. Ντυμπούα, ὅτι λίγα ἀνδρόγυνα στὸν κόσμο ἀγαπήθηκαν τόσο δυνατὰ καὶ ἔζησαν τόσο εὐτυχισμένα τῆ ζωῆ τους. Λίγες γυναίκες στέφθηκαν ἐπίσης τόσο πιστῆς, τόσο ἀφοσιωμένες καὶ τόσο ὑπερήφανες γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ συζύγου των, ὅσο ἡ Ἀδέλα Οὐγκώ, ἢ λατρευτὴ ἐκείνην γυναίκα τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως τῶν «Ἀθλίων» καὶ τῆς «Παναγίας τῶν Παρισίων».

ΚΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἀφοῦ τῆ ἡ ὥρα νὰ πεθάνω, ἔλα κοντὰ μου Μπαρμπα - Θάνο. Δὲσε μου πρῶτα ἕνα ποιητῆ, γεμάτο κ' εἶνε τὸ στερεῖο, ἀνοίξε καὶ τὸ παραθύρι ! νὰ μπεῖ τὸ φῶς τὸ βραδιῖο.

Καὶ μὴν ἀοχέρισε φασαρία καὶ μὴν τρομάξεις τὸ παιδί καὶ τὴν καυμένην τὴ Μαρία, πού φῶς ποτὲς δὲν ἔχει δει : τοῦπλυταριοῦ τὴν κλεισθῖν οἱ τοχοῖ γιὰ νὰ ξεσπλένει καὶ νὰ βρίζῃ.

Γιὰ νὰ πλερώσεις τοὺς παπάδες μαζίσια καὶ καρέκλες πούλα, κάνε τὸ γαῖδαρο παράδει, κ' ἀπὲ τὴ χήρα — πὼς ποινῶ ! — βάν τῆ σὲ τίμιω σπιτί δούλα, δὲσε καὶ τὸν Πίπη γιὰ ὄφρανο !

Κ' ἄμα θὰ φτάσω μὲ πολλὰ μεγάλα σάλτι μακροῦλά στον οὐρανὸ τὸν πλιὸν ἀπάνω, θὰ κάνω τοῦμπες ἐκατὸ σιῶν Ὀυρανῶν τὸ δνατό, τὸ Βασιλιά καὶ τὸ Σουλτάνο.

Ὡ ! τί λουλούδια σὶς βραγὲς καὶ τί πούλια μπουκλάκα ! Ἐγὼ καὶ ὁ Νίκος ἀπ' τὰ Σπᾶτα — τὸ παρασοῦκλι μου Ἴζογέ — ποιῶα συμπέθερο τὸ Ριζο, ποιῶα τὸ γαῖδαρο τὸ γκαρίζο.

Πήγανα πᾶσα Κεριακὴ καὶ πᾶσα μέρα σκόλη στὴν ἐκκλησιά γιὰ προσουκὴ καὶ μὲ τὸ σούροπο ὀλοι σμίγαμε πάνου στὸ πατάρι νὰ τσοῦζουμε τὸ γιοματάρι.

Κάποτε τραβήξα τὸ λάζο (τὸ σολλογιέμα καὶ στενάζω) νὰ μαγαρῶσω τὸ Τζανή, τὸν ἄντρα τῆς Κωνσταντινῆς, κ' ἔτσι δὲν ἔγνα φονιάς.

Γιὰ νὰ τῆς πάρω τὸν ἀέρα, ἀπὸ θυμὸ μαζὶ καὶ γοβετο ἔθερα τὴ Μαρία μὰ μέρα, γιὰτ' ἔφκιασε καινούργιο μπουστο. Τὴν ἔθερα φορὲς πολλὲς, γιὰ νὰ φορᾶται, καθὼς λές.

Ἐβραξα κ' ἔβραγα καλὴ Μὰ νύχτα βοήκα ἕνα βροῆμη μὲς τὸ κατώγι μου νὰ τρέμει νὰ κλαίει καὶ νὰ παρακαλᾷ. Εἶταν φονιάς ! Εὐτίς στὸ Τμήμα γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἐγὼ τὸ κριμα !

Καῖποτες ἦρθε μὲς στὰ λούσα, τίς πούρες καὶ τίς μυροδιές, στή γειτονιά μὰ κωλοσοῦσα (τί πόρος ὄλες τίς βραδιές !) πρὶν μὰς χαλᾶς ἢ Ἀφροδίτη φρωτὰ τῆς ἔβρανα στὸ σπιτί.

Στὸν πόλεμο τὸν τελευταῖο σὰν μ' εἶχαν πάρει στρατιώτη. σκότωσα κάμποσο αἰχμαλώτοι. Κ' ὅταν κανεὶς — ἐγὼ δὲ φταῖω — μίλαγ' ἐνάτια τοῦ πολέμου τὸν πήγανα μουσεῖο, θεῖ μου !

Κ' ἂν ἀρρωστοῦσα κ' ἂν πενοῦσα πλοῖσο κ' ἀφῆντῃ προσουκῶσα, — τὸ θέλημά σου σεβαστὸ ! Καὶ τώρα πιά πῶχω πεθάνει ἀνοιχτ' τὴν πόρτα — δὲ βαστῶ ! — τοῦ Παραδέσου, πού μοῦ κάνει !

Κώστας Βάρναλης

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Τὸ Μιχαλιὸ τὸν πῆγαε στρατιώτη. Καμαρωτὰ ἔσκίνησε κ' ὄρατα μὲ τὸ Μαροῖ καὶ μὲ τὸν Παναγιώτη. Δὲ μπόρσε νὰ μᾶθη κὰν τὸ «ἐπ' ὄμου» Ὅλο ἐμονομοῦρις : «Κῆρ Δεκανέα. ἄσε με νὰ γροῖσω στὸ χωριὸ μου».

Τὸν ἄλλο χρόνον στὸ νοσοκομεῖο, ἀμίλητος τὸν ὄρανο κοιτοῦσε. Ἐκάρφανε πέρα, σ' ἕνα οἴκειο, τὸ βλέμμα του νοσταλγικὸ καὶ πρᾶο, σὰ νᾶλες, σὰ νὰ παρακαλοῦσε : «Ἀρίστε με στὸ σπιτί μου νὰ πάω».

Κ' ὁ Μιχαλιὸς ἐπέθανε στρατιώτης. Τὸν ξεπροβόδισαν κἀτι φαντάροι, μαζὶ τοὺς ὁ Μαροῖ κ' ὁ Παναγιώτης. Ἀπάνω του σκεπάστηκεν ὁ λάκκος, — μὰ τοῦ ἄφρισαν ἀπέξω τὸ πόδαρι : Ἦταν λίγο μακροῦς ὁ φουκαράκος.

Κ. Γ. Καρυωτάκης

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». Εἰς τὴν στήλῃν τῆς Νεοελλην. Ποιήσεως ἀναδημοσιεύουμε σήμερα τὰ δυὸ αὐτὰ συγχενα ἀριστοτεχνικὰ ποιήματα τῶν κ.κ. Βάρναλη καὶ Καρυωτάκη. Τὰ ποιήματα αὐτὰ ἐδημοσιεύθησαν εἰς φιλολ. περιοδικὰ μικρᾶς κυκλοφορίας καὶ τὰ ξαναδημοσιεύουμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μὰς, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδεολογίας των, τὴν ποιητικὴν των μόνον ἀξίαν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν.